

Til dette kommer, at man ved lysning af deklARATIONER som den omtalte faktisk kan argumentere for, at betingelsen »samme parter« er opfyldt, uden at man kommer i konflikt med bestemmelsens ordlyd. Medens det ved lysning af ejerforeningsvedtægter er de enkelte lejlighedsejere, der forpligtes, er det ved lysning af forpligtelser, en ejerforening har påtaget sig, ejerforeningen som sådan, der er den forpligtede. At foreningens medlemmer selvfølgelig forpligtes, når foreningen forpligtes, behøver man vel ikke tillægsrelevans. Det samme gælder jo alle andre foreninger. Det specielle i forbindelse med ejerforeningens forpligtelser er den måde, forpligtelserne sikres på, nemlig ved tinglysning på hver enkelt ejerlejlighed, men hvorfor skulle sikringsmåden nødvendigvis betyde, at det er foreningens medlemmer, og ikke foreningen som sådan, der er forpligtet. Giver ejerforeningen naboen en portret, er det foreningen – og ikke foreningens medlemmer – naboen udtager støvning mod, hvis porten spærres. Man må vist konkludere, at Skatteministeriet har slået bremserne i i den eneste situation, hvor man uden modsigelse kunne have subsumeret tilfældet under afgiftslovens kriterium »samme parter«.

Allerede i august 2000 bad jeg Skatteministeriet uddybe kriteriet »samme parter« i afgiftslovens § 7, stk. 3, sådan som ministeriet opfattede bestemmelsen, med henblik på at konstatere, om portretten i vort eksempel kunne lyses mod betaling af én afgift. Det kunne den ikke – efter Skatteministeriets mening. Svaret var ganske vist uklart, idet konklusionen kun fremgik implicit. Svaret indeholdt ligeledes nogle uklart formulerede modifikationer vedrørende spørgsmålet om lysning af ejerforeningsvedtægter.

Jeg skrev derfor til Skatteministeriet igen og bad om to ting, nemlig

- 1) en udtrykkelig og begrundet stillingtagen til situationer, hvor der sker en privatretlig re-

gulering af ejendomsejeres forpligtelser, der ikke er aftalebaseret, og

- 2) en uddybning af de uklare udmeldinger om lysning af ejerforeningsvedtægter, ministeriets svar indeholdt.

Efter råd fra sagsbehandleren i Skatteministeriet skrev jeg ligeledes direkte til skatteminister Ole Stavad. Jeg gjorde herunder opmærksom på:

- a) at ændringen i afgiftsloven ved lov 944.1999 beroede på en misforståelse af lovens forarbejder, og
- b) at det »korrigerede kriterium«, Skatteministeriet opererede med i forbindelse med afgiftslovens § 7, stk. 3, måtte føre til, at deklARATIONER, der lagde forpligtelser på en ejerforenings fællesområder, kunne lyses mod betaling af én afgift, men at Skatteministeriet tilsyneladende havde indtaget en anden holdning.

Jeg har nu fra Skatteministeriet modtaget et svar. Det oplyses her, at skatteministeren har bedt ministeriet svare også på brevet til ministeren.

Svaret indeholder et rimeligt svar på spørgsmål 2), medens spørgsmål 1) er ubesvaret, og ingen af punkterne a) og b) er kommenteret. Brevet til skatteministeren er altså stadig i sin helhed ubesvaret.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er blevet grundigt træt af at korrespondere med Skatteministeriet og skatteministeren. Jeg skal derfor slutte af med at udtrykke håbet om, at et af de udvalgsmedlemmer (Venstres, Det Konservative Folkepartis, Dansk Folkepartis, Centrum Demokraternes og Frihed 2000's medlemmer), der oplyste, at de ville stemme for forslaget til lov 944.1999 ved 3. behandling, »da den ikke medførte stramninger«, vil spørge skatteministeren, om en afgiftsstigning fra 1400 kr. til f.eks. 140000 kr. ikke er »en stramning«.